

„Wel, dat zal ik je zeggen. Ze zijn gisterenavond met een sloep uitgegaan om 't volk van die Noorsche Kof te halen, die op de rivier lag en die niet naar zee kon, omdat ze 'm eerst moesten nakijken of 'i niet van 't ijs had geleden. Nou, en toen is Jonge Krelis gevallen, net met zijn zij op den rand van de sloep en toen heeft Bot-Jaap 'm gelukkig nog gegrepen, anders was hij buiten boord geslagen en zoo is hij dan gered. Maar ze hebben nog schrikkelijken angst doorgestaan, — hoewel, Jonge Krelis niet, daar niet van. Die was heelemaal buiten westen, zal 'k maar zeggen. Maar toen is de kade doorgebroken. 't Was springtij, en toen kwam er in eens een groote stroom water en die heeft de sloep opgenomen en in eens door de kade heen geslagen in den polder. En de oude Zeevang is er uitgeslagen en die is verdronken en zijn lijk hebben ze nog niet. En Jonge Krelis is er ook uitgeslagen, maar toen heeft Bot-Jaap hem gehouden en toen zijn ze samen over de kade gesmeten, zal 'k maar zeggen en toen heeft Bot-Jaap net een tak van die wilgen gepakt, die onder aan de kade in de wei groeien en die heeft hij vast gehouden met zijn eene hand. In zijn andere heeft hij onzen jongen vastgehouden, en zoo is hij blijven hangen, tot 't eerste gevaar over was. En toen is hij door 't water gelopen met Jonge Krelis bij hem en aan den anderen kant van 't poldertje is hij weer op den dijk gekomen. En altoos met onzen jongen bij 'm. En toen zijn de anderen bij hem gekomen en geen een er van was verdronken en toen hebben ze met mekaar Jonge Krelis thuis gebracht. Nou, ik zeg maar, dat 't mooi is van dien Bot-Jaap; want ze hadden pas nog ruzie met mekaar gehad, en nou heeft hij hem toch het leven gered, zal 'k maar zeggen!”

Jans is buiten adem van 't vertellen over „onzen jongen.” Ze wacht dan ook even, maar zegt dan:

„Maar nu zou ik hier mijn tijd maar verbabbelen en ik moet naar de zuster van de vrouw, om de tijding te brengen. Atjuus hoor!”

„Dag!” zegt Rika: „dag Jans, mijn complementen!” Ze vergeet echter te zeggen, wien die „complementen” gelden.

Jans loopt voort zoo snel haar stramme beenen en de glibberige straat het toelaten en doet hare boodschap bij vrouw Brands zuster. Deze woont naast den havenmeester, een huis of wat verder dan de oude loods Zeevang. Voor

Met het hoofd in het water.